

Sygn. akt I CSK 228/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Ministra Sportu i Turystyki
przeciwko M. J. i R. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 738/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołali się do istotnych zagadnień prawnych, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób

rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

Postawione w skardze pytania nie odpowiadają tym wymaganiom.

Powołany przepis § 16 ust. 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie finansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej z dnia 11 lutego 2005 r. (Dz. U. Nr 28, poz. 237) nie był w sprawie przez sąd drugiej instancji stosowany, a podstawą żądania zwrotu środków były postanowienia łączącej strony umowy z dnia 15 listopada 2005 r., a zwłaszcza jej § 3 ust. 6. Zgodnie z tym postanowieniem udzielającemu dotacji zostało przyznane roszczenie o zwrot dotacji w każdym przypadku, w którym wartość końcowa rzeczywiście poniesionych oraz prawidłowo udokumentowanych nakładów inwestycyjnych okaże się niższa niż przewidziana we wniosku. Tym samym, pozwani podpisując umowę zobowiązali się do wykorzystania środków z Funduszu wyłącznie na cele określone w umowie oraz do poddania się kontroli przez organ udzielający dofinansowania w trybie określonym w § 15 powołanego rozporządzenia. W sprawie zostało ustalone, że skarżący nie udokumentowali rzeczywiście poniesionych kosztów związanych z zakupem sztucznej trawy na nawierzchnię boiska w kwocie 400 000 zł, bowiem trawę tę szkoła otrzymała nieodpłatnie. Sąd Najwyższy natomiast jest związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Skarżący przeoczyli, że forma prawna prowadzenia działalności przez pozwanych została ustalona przede wszystkim na podstawie zalegającego w aktach dokumentu - protokołu kontroli skarbowej. Odwołanie się w tej kwestii do danych internetowych miało tylko charakter posiłkowy. Trzeba zgodzić się ze stanowiskiem Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa, że powodowie nie podjęli próby wykazania, iż nie działają jako spółka cywilna.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).